

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 17. octobar 2019. godine
Br. ref.:RK 1447/19

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI141/18

Podnosilac

Budimir Ristić

**Zahtev za ocenu ustavnosti rešenja AC -1-12-0112-A0001 Žalbenog veća
Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku
agenciju za privatizaciju od 26. aprila 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Budimir Ristić iz Čaglavice (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Visar Vehapi, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava rešenje AC-1-12-0112-A0001 Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće) od 26. aprila 2018. godine.
3. Osporeno rešenje Žalbenog veća AC-1-12-0112-A0001, od 26. aprila 2018. godine, uručeno je pravnom zastupniku podnosioca zahteva 17. maja 2018. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom se navodno, podnosiocu zahteva povređuju prava i slobode garantovane članom 3. [Jednakost pred zakonom], članom 24. [Jednakost pred zakonom] stavovima 1. i 2. člana 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 46. [Zaštita imovine] i članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i prava i slobode garantovane članom 6. (Pravo na pravično suđenje), članom 14. (Zabrana diskriminacije) i članom 1. Protokola 1 (Zaštita imovine) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).
5. Takođe, podnosilac zahteva smatra da je tokom postupka pred redovnim sudovima povređen i Zakon o parničnom postupku Br. 03/L-006.

Pravni osnov

6. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članovima 22. [Procesiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 17. septembra 2018. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 9. oktobra 2018. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Safeta Hoxhu za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje sastavljeno od sudija: Selvete Gërxhaliu-Krasniqi (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Radomir Laban.
9. Dana 12. oktobra 2018. godine, Sud je obavestio pravnog zastupnika podnosioca zahteva o registraciji zahteva i tražio da popuni službeni obrazac zahteva.
10. Istog dana, Sud je poslao kopiju zahteva Žalbenom veću.

11. Dana 2. novembra 2018. godine, pravni zastupnik podnosioca zahteva je podneo Sudu popunjeni obrazac zahteva.
12. Dana 10. septembra 2019. godine, nakon razmatranja izveštaja sudije izvestioca, Veće za razmatranje je iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

13. Dana 18. decembra 1964. godine, pravni prethodnik podnosioca, sada pokojni D. R., sklopio je ugovor Ov.br.2841/64, o kupoprodaji nepokretne imovine sa PIK "Kosova Eksport" iz Kosovog Polja (u daljem tekstu: PIK).
14. Tim ugovorom D.R., je za određeni novčani iznos prodao PIK-u, katastarske parcele zemlje u ukupnoj površini od 2.62.18 hektara, koje su se nalazile u katastarskoj zoni Čaglavica.
15. Opštinsko javno tužilaštvo u Prištini (u daljem tekstu: OJT) je 1995. godine podnelo tužbeni zahtev Opštinskom sudu u Prištini protiv „MDD Ratar“ koji je bio pravni naslednik PIK-a, radi poništenja kupoprodajnog ugovora Ov.br.2841/64, od 18. decembra 1964. godine.
16. Dana 8. maja 1995. godine, Opštinski sud u Prištini, doneo je presudu P.br. 438/94, kojom je usvojio tužbeni zahtev OJT, čime je kupoprodajni ugovor Ov.br.2841/64, od 18. decembra 1964. godine, proglasio ništavnim.
17. Sud, na osnovu spisa predmeta, primećuje da je po proglašenju ugovora ništavnim, podnosiocu zahteva vraćeno vlasništvo nad 1.45.49 hektara zemlje, dok površina od 1.15.89 hektara zemlje, nije mogla biti vraćena zbog činjenice što je ovaj deo zemlje već dat nekim trećim licima kao kompenzacija, čime je ona prešla u njihovu svojinu.
18. Takođe, podnosilac zahteva i tužena „MDD Ratar“, nisu uspjeli da postignu sporazum po pitanju visine novčane kompenzacije koja bi trebala da bude isplaćena podnosiocu zahteva kao naknada za deo zemlje od 1.15.89 hektara koja nije mogla da mu bude vraćena.
19. Dana 24. decembra 2008. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu SCC-08-0305 Posebnoj komori Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Posebna komora), protiv "PIK" i "MDD Ratar", koje je zastupala Kosovska agencija za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP), kojom je tražio povraćaj 1.15.89 hektara zemlje.
20. Dana 12. aprila 2011. godine, podnosilac zahteva je podneo podnesak Posebnoj komori u kome je predložio, da mu se kao kompenzacija za deo zemlje koja mu nije vraćena, dodeli jedna druga katastarska parcela [br.1394/1], u istoj površini od 1.15.89 ha, koja je registrovana u posedovni list br. 222, katastarska zona Čaglavica.
21. Dana 4. septembra 2012. godine, u Posebnoj komori je održana raspravna sednica gde su stranke u predmetu iznale svoje stavove.

22. Dana 25. septembra 2012. godine, Specijalizovano veće Posebne komora Vrhovnog suda za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Specijalizovano veće) je donelo presudu SCC-08-0305, kojom je tužbu podnosioca zahteva za povraćaj 1.15.89 hektara zemlje odbilo kao neosnovanu, u obrazloženju presude stoji:

“Ne postoji zakonski osnov da se tužiocu da nadoknada za zemljište koje nije uspeo da vrati nakon što je kupoprodajni ugovor proglašen ništavnim. Član 104 Zakona o obligacionim odnosima predviđa da u slučaju ništavnosti ugovora, svaka ugovorna strana je dužna da vrati drugoj sve ono što je primila po osnovu takvog ugovora. Ukoliko neka od strana nije u mogućnosti da vrati one što je dobila po osnovu ugovora, zakon onda predviđa adekvatnu novčanu nadoknadu. Vraćanje zemljišta koje je prodato drugoj strani nije moguće jer ga je tuženi prodao. Pod tim okolnostima, tužilac bi imao pravo na nadoknadu za taj deo zemljišta koji mu nije vraćen, ali to bi bila samo novčana nadoknada, a ne nadoknada u vidu takvog zemljišta. Ukoliko bi tužiocu bilo dato takvo zemljište koje je u vlasništvu tuženog, to bi podrazumevalo privatizaciju društvene imovine na način koji nije predviđen zakonom i u suprotnosti je sa zakonom.”

23. Dana 19. oktobra 2012. godine, podnosilac zahteva je podneo žalbu Žalbenom veću na presudu Specijalizovanog veća od 25. septembra 2012. godine, navodeći da je Specijalizovano veće ovom presudom prekršilo odredbe ZPP, jer presuda sadrži značajne nedostatke, takođe da u zapisniku sa raspravne sednice od 4. septembra 2012. godine nije uključen njegov alternativni usmeni stav u formi zahteva kojim je on prihvatio i novčanu kompenzaciju kao alternativnu opciju, ali da Specijalizovano veće nije nikada razmatralo taj zahtev jer je neko manipulisao sa zapisnikom. Takođe, podnosilac je naveo da mu zapisnik nije uručen shodno članu 138. tačka 3 i članu 139. stavu 1 ZPP.
24. Dana 26. aprila 2018. godine, Žalbeno veće je donelo rešenje AC-1-12-0112-A0001, kojim je žalbu podnosioca zahteva odbilo kao neosnovanu i potvrdilo presudu Specijalizovanog veća.
25. U obrazloženju rešenja stoji:

“Žalbeno veće smatra da su ovi žalbeni navodi neosnovani. Kao što je navedeno, jasno je da je tužilac tražio nadoknadu in rem i nije tražio nikakvu novčanu nadoknadu. To potvrđuje i zapisnik, gde stoji jasno i direktno pitanje sudije za tužioca. Žalbeni navod da je tražio alternativnu nadoknadu nije zasnovana na materijalnim dokazima.

Što se tiče drugog navoda da je bila dužnost suda, shodno članu 139, stav 1. ZPP, i shodno članu 138, stav 3, da zapisnik dostavi stranama u postupku u roku od 3 dana kako bi uložili svoje prigovore, Žalbeno veće smatra da je ova odredba primenjiva samo ukoliko nije vođen zapisnik na raspravi.”

Navodi podnosioca

26. Podnosilac zahteva navodi da su Specijalizovano veće i Žalbeno veće povredili njegova ustavna prava i slobode garantovane članom 3. [Jednakost pred zakonom], članom 22. [Direktna primena međunarodnih sporazuma i instrumenata], članom 31. stavom 1 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 24. stavom 1. i 2. [Jednakost pred zakonom], članom 46. [Pravo na imovinu], članom 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava Kosova, kao i prava i slobode garantovane članom 6. (Pravo na pravično suđenje), članom 14. (Zabrana diskriminacije) i članom 1. Protokola 1 (Zaštita imovine) EKLJP.
27. Konkretnije podnosilac zahteva navodi, da nije sporna činjenica da je on 2008. godine podneo tužbeni zahtev za utvrđivanje prava svojine, koji je dopunio 12. aprila 2011. godine, u kome je tražio da mu se na ime kompenzacije za njegovu parcelu vrati isključivo parcela br.1394/1.
28. Međutim, isto tako po navodima podnosioca zahteva nije ni sporna činjenica da je on tokom raspravne sednice od 4. septembra 2012. godine, pred Posebnom komorom usmenim putem izneo svoj stav u formi zahteva u kome je naveo da će kao alternativni vid naknade za zemlju prihvatiti i novčanu kompenzaciju.
29. Podnosilac zahteva dalje tvrdi da je upravo tokom raspravne sednice došlo do manipulacije sa zapisnikom i da njegov alternativni usmeni zahtev nije nikada zaveden u konačnu verziju zapisnika, što je vodilo ka tome da Specijalizovano veće i Žalbeno veće donesu odluke isključivo po pitanju tužbenog zahteva za utvrđivanje prava svojine iz 2008-2011. godine, a ne i po pitanju novčane kompenzacije koju je on tražio usmenim putem tokom raspravne sednice 2012. godine. On smatra da je time direktno diskriminisan jer su sudovi u sličnim slučajevima po pitanju kompenzacije donosili drugačije odluke od njegove.
30. Takođe, podnosilac zahteva smatra da je tokom postupka pred redovnim sudovima povređen i Zakon o parničnom postupku Br. 03/L-006, odnosno da mu zapisnik sa raspravne sednice od 4. septembra 2012. godine nije uručen shodno članu 138. tačka 3 i članu 139. stavu 1 ZPP, te da je time došlo i do povrede Zakona o parničnom postupku.
31. Podnosilac zahteva od Suda traži da njegov zahtev proglasi prihvatljivim, da nađe da su sudovi povredili njegova zagarantovana ustavna prava i slobode, takođe da presudu Specijalizovanog veća i rešenje Žalbenog veća poništi kao nevažeće, i da obaveže Posebnu komoru Vrhovnog suda da donese pravilnu i meritornu presudu u vezi sa njegovim zahtevom.

Prihvatljivost zahteva

32. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom o radu.
33. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava koji propisuju:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

(...)

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

34. Sud u nastavku ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na članove 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 48. [Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena ikoji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49. [Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku... .”

35. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac podneo zahtev u svojstvu ovlašćene strane, osporavajući akt javnog organa, odnosno rešenje AC-1-12-0112-A0001 Žalbenog veća, nakon iscrpljenja svih pravnih sredstava. Podnosilac zahteva je isto tako naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su povređene, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona i podneo je zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.
36. Pored toga, Sud uzima u obzir pravilo 39. [Kriterijum o prihvatljivosti], stav (2) Poslovnika o radu, koje propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju.”

37. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je podnosilac zahteva naveo povrede više članova Ustava i EKLjP, međutim isto tako Sud nalazi da sve te povrede podnosilac zahteva dovodi u vezu sa činjenicom da je tokom raspravne sednice pred Posebnom komorom on usmenim putem izneo alternativni stav u formi zahteva gde je predlagao da mu se na ime naknade za zemlju isplati novčana kompenzacija, ali da je tokom sednice došlo do manipulacije sa zapisnikom te da zbog toga sudovi nisu nikada odlučivali po tom zahtevu.
38. Sud nalazi da se u suštini svi navodi podnosioca zahteva prvenstveno odnose na povredu člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP, povredu člana 24. Ustava u vezi sa članom 14. EKLjP, i povredu člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola 1 EKLjP.

Navodi o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP

39. Sud, uzimajući u obzir navode podnosioca zahteva, primećuje da on smatra da nije imao pravično suđenje zbog činjenice da je neko manipulisao sa zapisnikom te da su shodno tome, redovni sudovi pogrešno utvrdili činjenično stanje i pogrešno primenili materijalno pravo, što je na kraju rezultiralo time da oni nisu odlučivali po njegovom alternativnom usmenom zahtevu, već su odlučivali isključivo povodom tužbi iz 2008/2011. godine. Takođe u prilog svojoj tvrdnji o navodnoj povredi prava na pravično suđenje podnosilac zahteva dodaje i činjenicu da mu zapisnik sa raspravne sednice nije uručen shodno članu 138. tačka 3 i članu 139. stavu 1 ZPP, čime je povređen i ZPP.
40. Sud, uzimajući u obzir spise predmeta, pre svega primećuje da se predmetni postupak tiče utvrđivanja prava vlasništva povodom tužbenog zahteva podnosioca zahteva, koji je on pokrenuo 2008. godine, i precizirao pismenim podneskom 2011. godine. Dakle u konkretnom slučaju se radi o predmetu građansko-pravne prirode iz čega proizlazi da su član 31. Ustava i član 6. stav 1. EKLJP primenljivi.
41. Sud, imajući u vidu navode podnosioca zahteva koji se tiču pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, ukazuje na to da, prema praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu:ESLJP) i Ustavnog suda, zadatak ovih sudova nije da preispituju zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene materijalnog prava (vidi ESLJP, *Pronina protiv Rusije*, odluka o dopustivosti od 30. juna 2005. godine, aplikacija broj 65167/01).
42. Naime, Ustavni sud nije nadležan da supstituiira redovne sudove u proceni činjenica i dokaza, već je zadatak redovnih sudova da ocene činjenice i dokaze koje su izveli (vidi presudu ESLJP, *Thomas protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, od 10. maja 2005. godine, aplikacija broj 19354/02). Zadatak Ustavnog suda je da ispita da li su, eventualno, povređena ili zanemarena ustavna prava (pravo na pravično suđenje, pravo na pristup sudu, pravo na delotvoran pravni lek i dr.), te da li je primena zakona bila, eventualno proizvoljna.
43. Ustavni sud će se, dakle, izuzetno upustiti u ispitivanje načina na koji su nadležni sudovi utvrđivali činjenice i na tako utvrđene činjenice primenili pozitivno-pravne propise kada je očigledno da je u određenom postupku došlo do proizvoljnog postupanja redovnog suda, kako u postupku utvrđivanja činjenica, tako i primene relevantnih pozitivno-pravnih propisa.
44. Međutim u konkretnom slučaju, Sud primećuje da je podnosilac zahteva 24. decembra 2008. godine, podneo tužbeni zahtev za utvrđivanje prava svojine, i da je 12. aprila 2011. godine, on podneskom precizirao taj primarni tužbeni zahtev novim, u kome je isključivo tražio utvrđivanje prava svojine nad određenom parcelom kao vid kompenzacije za njegovu parcelu.
45. Sud takođe primećuje, da je Specijalizovano veće uzimajući u obzir kako primarni tužbeni zahtev iz 2008. godine tako i precizirani tužbeni zahtev podnosioca zahteva iz 2011. godine, donelo presudu u kojoj je našlo da tužbeni zahtev ne može biti realizovan u tom obliku u kome je podnosilac tražio.

46. S tim u vezi, Sud primećuje da je Specijalizovano veće donelo presudu isključivo vezano za mogućnost kompenzacije u obliku u kome je podnosilac zahteva to tražio tužbenim zahtevima iz 2008. i 2011. godine, a to je kompenzacija *in rem*, a ne i po pitanju usmenog zahteva u vezi sa novčanom kompenzacijom koji je podnosilac zahteva, po njegovim tvrdnjama, usmeno izneo kao alternativnu opciju.
47. Dalje, Sud primećuje, da je podnosilac zahteva u žalbi pred Žalbenim većem isticao iste navode kao i pred ovim sudom, tvrdeći „*da je došlo do manipulacije sa zapisnikom sa raspravne sednice, te da je presuda Specijalizovanog veća zasnovana na pogrešno utvrđenom činjeničnom stanju.*“
48. S tim u vezi, Sud primećuje da je Žalbeno veće uzelo u obzir žalbene navode podnosioca zahteva što je rezultiralo i činjenicom da je ono i izvršilo pregled i analizu spornih zapisnika sa održane raspravne sednice, pri čemu je i našlo, da je nesporna činjenica da je 4. septembra 2012. godine, održana raspravna sednica u Posebnoj komori, i da je predsednik Specijalizovanog veća po pitanju zahteva podnosioca za kompenzaciju, postavio pitanje „*da li podnosilac hoće samo zemlju za zemlju, na šta je pravni zastupnik tužioca (podnosioca zahteva) odgovorio da, samo zemlju za zemlju.*“
49. Shodno tome, Žalbeno veće je donelo rešenje u kome je zaključilo da su žalbeni navodi podnosioca zahteva po ovom žalbenom navodu neosnovani, jer na osnovu zapisnika proizilazi, da je podnosilac tražio isključivo da Specijalizovano veće odlučuje po pitanju kompenzacije zemlja za zemlju, a ne i po pitanju mogućnosti novčane kompenzacije kao jedan vid alternativne opcije.
50. S tim u vezi, Sud želi posebno da napomene da su, po njegovom mišljenju, Specijalizovano veće i Žalbeno veće pravilno izveli svoje zaključke i to iz razloga što redovni sudovi nemaju nadležnost da izlaze izvan okvira tužbenih zahteva i da po takvim pitanjima odlučuju ili presuđuju.
51. Dalje, Sud ne može a da ne primeti, da se Žalbeno veće bavilo i drugim žalbenim navodom podnosioca zahteva, koji on pokreće i pred ovim Sudom, a radi se o navodu da mu zapisnik sa raspravne sednice nije uručen shodno zakonskim odredbama člana 138. stav 3 i člana 139. stav 1 ZPP. S tim u vezi Žalbeno veće je našlo da „*shodno članu 138, stav 2. i shodno članu 139, stav 1 ZPP, zapisnik se dostavlja stranama u postupku u roku od 3 dana kako bi uložili svoje prigovore, Žalbeno veće smatra da je ova odredba primenjiva samo ukoliko nije vođen zapisnik na raspravi.*“
52. Shodno navedenom, Sud zaključuje da on nije pronašao ništa što bi u konkretnom slučaju ukazivalo da su materijalno-pravni propisi u konkretnom slučaju proizvoljno ili nepravično primenjeni na štetu podnosioca zahteva. Takođe, Sud smatra da podnosilac zahteva ne nudi činjenice koje bi mogle opravdati tvrdnju da postoji povreda ustavnih prava na koja se poziva, zbog čega nema elemenata koji *prima facie* ukazuju da je kršenje ustavnih prava iz člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. stav 1. EKLjP moguće, te da bi bilo potrebno meritorno ispitivanje.

Navodi o povredi člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola 1 EKLjP

53. Sud primećuje da podnosilac zahteva kao glavni argument o povredi člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola 1 EKLjP, navodi činjenicu da su Specijalizovano veće i Žalbeno veće doneli presude i pogrešne odluke, i da shodno tome on nije uspeo da dobije naknadu za svoju zemlju u obliku novčane kompenzacije, koja bi bila srazmerna sa vrednošću njegove parcele zemlje.
54. Prilikom razmatranja da li je došlo do povrede člana 46. Ustava i člana 1. Protokola 1 EKLjP, Sud, pre svega, mora utvrditi da li podnosilac zahteva ima „imovinu“ u smislu člana 46. Ustava i člana 1. Protokola 1 EKLjP.
55. S tim u vezi. Sud ukazuje da, prema konzistentnoj praksi ESLjP i Ustavnog suda, „imovina“, u smislu člana 46. Ustava i člana 1. Protokola 1 EKLjP može biti ili „postojeća imovina“ ili „dobra“, uključujući i potraživanja u odnosu na koja lice ima bar „legitimno očekivanje“ da će ih realizovati (vidi presudu ESLjP, *Jantner protiv Slovačke*, od 4. marta 2003 god., predstavka broj 39050/97).
56. Pri tome, Sud ukazuje da „legitimno očekivanje“ mora biti mnogo konkretnije od same nade, ma koliko ona bila razumna, i mora se zasnivati na zakonskoj odredbi ili pravnom aktu kao što je sudska odluka (vidi presudu ESLjP, *Kopecký protiv Slovačke*, predstavka broj 44912/98, od 28. septembra 2004. godine, st. 48-49;).
57. Dovodeći navedene principe u vezu s konkretnim slučajem, Sud zapaža da su se Specijalizovano veće i Žalbeno veće bavili isključivo zahtevima koje je podnosilac zahteva pokrenuo tužbom za utvrđivanje prava imovine.
58. Sud smatra da iz navedenog proizlazi da podnosilac zahteva nije mogao imati „legitimno očekivanje“ da će Specijalizovano veće i Žalbeno veće doneti odluke u vezi sa novčanom kompenzacijom, jer takav tužbeni zahtev na osnovu njihovih nalaza on nije nikad dostavio pred njima na odlučivanje.
59. Shodno tome, budući da „legitimno očekivanje“ mora biti zasnovano na zakonskoj odredbi ili na određenom pravnom aktu, Sud smatra da podnosilac zahteva nije dokazao da ima „ostvarivo potraživanje“ koje bi predstavljalo „imovinu“ u smislu člana 1. Protokola 1 EKLjP.
60. Sud zaključuje da nema povrede prava na imovinu iz člana 46. Ustava i člana 1. Protokola 1 EKLjP.

Navodi o povredi člana 24. Ustava u vezi sa članom 14. EKLjP

61. Sud primećuje da podnosilac zahteva smatra da je osporenim odlukama Specijalizovanog veća i Žalbenog veća diskriminisan, jer su oni u „sličnim situacijama po pitanju kompenzacije donosili drugačije odluke od njegove”.

62. Stoga, Sud smatra da se podnosilac zahteva žali na povredu prava na nediskriminaciju iz člana 24. Ustava i člana 14. EKLjP, u vezi sa pravom na imovinu iz člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola 1 EKLjP.
63. Sud podseća da je prema sudskoj praksi ESLjP, pravo na nediskriminaciju iz člana 14. EKLjP akcesorno pravo. To znači da ovaj član ne osigurava nezavisno i samostalno pravo na nediskriminaciju, već se na diskriminaciju po ovom članu može pozvati samo u vezi sa "uživanjem prava i sloboda garantovanih EKLjP".
64. Iako utvrđivanje kršenja nekog od garantovanih prava nije pretpostavka za primenu člana 14. EKLjP, ipak se ovaj član neće moći primeniti ukoliko činjenice konkretnog slučaja ne ulaze "u opseg" garantovanog prava (vidi presudu ESLjP, *Karlheinz Schmidt protiv Nemačke*, od 18. jula 1994. godine, Serija A broj 291-B, stav 22).
65. U konkretnom slučaju, Sud je već zaključio da podnosilac zahteva nije imao "imovinu" u smislu člana 46. Ustava i člana 1. Protokola 1 EKLjP, zbog čega njegovi navodi ne ulaze u opseg ovog člana, tako da se ne može ni primeniti član 14. EKLjP.
66. Osim toga, Sud podseća da podnosilac zahteva u svojim navodima samo paušalno navodi da je diskriminisan "jer su sudovi u sličnim situacijama po pitanju kompenzacije donosili drugačije odluke od njegove", a da pri tome on nije dostavio bilo kakav dokaz koji bi mogao, *prima facie*, učiniti mogućim navode o kršenju ovog prava.
67. Na osnovu toga, Sud smatra da su navodi o kršenju prava na nediskriminaciju iz člana 24. Ustava i člana 14. EKLjP u vezi sa pravom na imovinu iz člana 46. Ustava i člana 1. Protokola 1 EKLjP, očigledno (*prima facie*) neosnovani, jer predočene činjenice ni na koji način ne mogu opravdati tvrdnju da postoji kršenje Ustavom zagarantovanih prava.
68. Sud naglašava da je obaveza podnosioca zahteva da potkrepi svoje ustavne tvrdnje i podnese *prima facie* dokaz koji ukazuje na povredu prava garantovanih Ustavom i EKLjP (vidi slučaj Ustavnog suda br. KI19/14 i KI21/14, podnosioci zahteva: *Tafil Qorri i Mehdi Sylva*, od 5. decembra 2013. godine).
69. Dakle, zahtev podnosioca je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i treba da se proglasi neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39. (2) Poslovnika o radu.

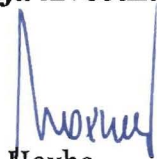
IZ OVIH RAZLOGA

Ustavni sud Kosova u skladu sa članom 113.1. i 7. Ustava, članom 49. Zakona i pravilima 39. (2) Poslovnika o radu, na zasjedanju održanom 10. septembra 2019. godine, je jednoglasno

ODLUČIO

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

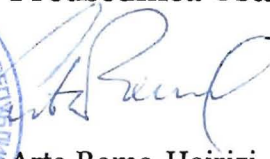
Sudija izvestilac

Safet Hoxha

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi